

tet har imod, at man overlader det til Bogholderiet at dele de forskjellige Fonds imellem. Den ærede Ordfører fremhævede i denne Anledning, at man i visse Tilfælde vilde være retfærdigere imod de særlige Fonds, ved at de bestyredes under Et, idet man da ligeligere kunde dele Fordeel og Tab imellem dem. Denne Betragtning kan jeg tiltræde. Det kan være aldeles tilfældigt, om der paa en Obligation, som tilhører en Fond, kommer en Gevinst, eller om der paa et Pant, der realiseres for en anden Fond, kommer et Tab, og Formuens Frugtbargjørelse skeer derfor paa en billigere og retfærdigere Maade ved gennem Bogholderiet forholdsmaessigt at reparere Gevinst og Tab paa de enkelte Fonds; men det vil der som sagt aldeles Intet være til Ginder for, at man udfører paa denne Maade, naar det foreliggende Vædringsforslag vedtages. Jeg skal derfor stemme for det af Udvalgets ærede Fleertal stillede Forslag.

P. M. Brunn: Til hvad der allerede er blevet anført af den ærede Ordfører, skal jeg endnu tillade mig at føie nogle Bemærkninger i Anledning af det foreliggende Vædringsforslag. Det vil sees, at det egentlig deler sig i to Dele, hvoraf Slutningen kun angaaer den fremtidige Anstalt — det vil sige de Interessenter, der træde ind efter 1870 — idet denne Deel af Vædringsforslaget tilsigter for den fremtidige Anstalts Vedkommende at fastholde en særskilt Fond for frivillige Interessenter og en særskilt Fond for pligtige Interessenter. Dersom der nu derved ikke skulde forstaaes Andet, end hvad der blev yttret af den ærede sidste Taler (Fischer), dersom der altsaa derved ikke var meent, at de nævnte to Fonds virkelig skulde holdes aldeles særskilte, saaledes som det hidtil har været Tilfældet ved de tre Afdelinger i den bestaaende Anstalt, ja, da kunde jeg ikke have Synderligt at indvende mod denne Deel af Vædringsforslaget. Men, naar man sees hen til, at de tre Afdelinger af den nu bestaaende Anstalt, som antydet, have holdt deres Fonds i den Grad adskilte, at alle Indløb endog ere skete for hver enkelt Afdeling for sig, saa forekommer det mig at ligge nær, og dette

stemmer ogsaa nærmest med Ordene i Vædringsforslaget, at det er dets Mening, at det Samme skulde skee i Fremtiden. Jeg tillader mig at troe, at det er feilagtigt, at man hidtil har baaret sig ad paa denne Maade; men det forekommer mig, at det vilde være endnu feilagtigere, om man vilde vedblive dermed. Det er ikke nødvendigt for at give enhver Afdeling dens Andeel i Activmassen — thi det kan skee blot gennem Bogholderi — og det vil gaaffe utvivlsomt give Anledning til Billkaarligheder og til en Indflydelse af forskjellige Tilfældigheder paa de forskjellige Afdelinger. Jeg veed imidlertid, som sagt, ikke, hvorledes man, saaledes som Vædringsforslaget lyder, skulde kunne sikke sig mod, at der gaves det en saadan Fortolkning, da den ligger nærmest efter den nu bestaaende Tilstand. Den ærede sidste Taler paaviste ialfald ikke med et Ord, hvorledes det skulde være berettiget at fortolke det paa en dersfra forskjellig Maade. — Dette med Hensyn til den sidste Deel af Vædringsforslaget. Hvad den første Deel af Vædringsforslaget angaaer, da har den en langt større Betydning. Den gaaer jo ud paa at opstille den nuværende Anstalt som særskilt og forskjellig fra den fremtidige, saaledes at det Overstud, der engang i Tiden maatte komme tilstede ved den, skulde tilflyde Statskassen og ikke benyttes, som i Lovforslaget bestemt, til eventuelt at dække Understud ved den fremtidige Anstalt. Jeg skal nu ikke i Dieblisset gaae videre ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de ældre Interessenter have nogen Billighedskrav, end sige noget Netskrav, ligeoverfor et saadant Overstud. Jeg troer, at man, naar man vil gjenneemsee Statutterne for den hidtil bestaaende Anstalt, maa komme til den Anskuelse, at der hverken eksisterer noget Nets- eller noget Billighedskrav i saa Henseende; men derpaa skal jeg, som sagt, ikke i dette Dieblis gaae videre ind, da der jo vil blive Leilighed til at forhandle nærmere derom ved et senere Vædringsforslag, nemlig det, som er stillet til den sidste Paragraph. Der er derimod en Omstændighed, som jeg troer meget stærkt maa fremhæves med Hensyn til denne Deel af Vædringsforslaget: under Nr. 1. Den ærede sidste Taler sagde,